

AKREPLE YELKOVAN

Bu akreple yelkovan, geceye aşık; eminim. Her biri birbirine nispet yaparcasına sarılıp bırakmıyor onu. Gözkapaklarımla da gizli bir işbirliği içindeler. Ben anlamaz mıyım? Yalnızlığım tavan yapmış kimin umurunda? Onlara aldırmadığımı kanıtlamak için girdiğim internet sitesinde, arkadaşlarımla arkadaş listelerini gözden geçiriyorum. Bir resim... Beni alıp yıllar öncesine götüren. Hemen koşuyorum albüm sayfalarının derinliklerinde kaybolmaya. İlkokul resimlerime ulaşana dek telaş içindeyim. Yanılmamışım. Bu o! Serpil işte! İnsan büyüünce biraz olsun değişmez mi? Yalnız şimdi iki soyadı var. Hiç düşünmeden yaptığım arkadaşlık teklifini kabul ediyor. Yazışmaya başlıyoruz. Evlenmiş, çocuğu yokmuş. Şu sıralar ev hanımıymış. Beni soruyor. "Kronik bekarım" diyorum. Ne var? Ne yok? Neler yapıyorsun? Neredesin? İşlerimiz, çevrelerimiz derken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Sabahın ilk ışıklarını karşılayan gündün iki saat çalmak üzere yatağıma yattığımda *iyi ki ona rastladım* diye geçiriyorum içimden. Anılara sırtını dayamış bunca hüsrana, bunca içe kapanıklık sona erer mi ümidi zihnimi yalayıp geçiyor nedense. Hatıralarımla rutin uyku öncesi hesaplaşmamı yapmadan yastığımla bütünleşiveriyorum bu kez.

Ertesi akşam yine onunla internette karşılaşılıp konuşmaya başlıyoruz. Biyolog olduğunu, işinden memnun olmadığı için ayrıldığını söylüyor. Neyse ki benim öyle bir sorunum yok. Amirlerim çok anlayışlı. İşimdeki huzurumla, evdeki yalnızlığım öyle tezat ki. Bir ara bakıyorum magazine dalmışız. Oradan dizilere atlamışız. Siyasi konuşmalar zaten olmazsa olmazımız. Bir anda İstiklal Caddesi'ndeki yürüyüşün ortasında buluyorum kendimi. *Bu kız, insanın ömrüne ömür katar* diye düşünmeden yapamıyorum. Sıkı bir kadın hakları koruyucusuymuş. Şiddeti protesto eden yürüyüşlere sık sık katılmış. Konuya çok duyarlı olduğundan "seninle ben de geleyim" diyorum ama şimdiler de biraz ara verdiğini söylüyor. Maaşların azlığı, geçim sıkıntısı da genellikle değindiğimiz konular arasında. Duyan da dokuz çocukla ortada kaldığımızı zanneder. Birbirini takip eden akşamlar, geceler boyu devam ediyor sohbetimiz. Yavaş yavaş buluşma saati belirleniyor aramızda bizden habersiz. Hayret ettiğim şey: bu kadar konuyu nereden bulduğumuz. Eşi yurt dışındaymış. Böylece günlerdir zihnimi meşgul eden soru çözümleniyor: Evli biri nasıl olur da bu kadar saatini ekran karşısında başkası ile geçirebilir? Merakımın cevabını almak beni rahatlatıyor. En son görüşmemizde,

- Kamera açalım mı?
- Ne gerek var? Ne güzel yazışıyoruz.
- Olsun, daha iyi olur. Hem yazmaktan kurtuluruz hem de birbirimizin sesini duyarız.
- Tamam, ama yarın akşama...

"İple çekmek" deyimini, ertesi akşam gelene kadar her harfiyle yaşıyorum. İşten eve kendimi atar atmaz, görüntü alanına giren etrafa saçılmış pantolon, gömlek, kravat ne varsa doğru gardıroba. Günlerdir yerde mahzun mahzun bakan çoraplar silsilesi de kirli sepetine. Bilgisayarın tozunu alıp arkama denk düşecek perdeleri düzeltiyorum çarçabuk. Duştayken zihnim hangi gömleği giysem düşüncesi ile meşgul. *Düz beyaz? Yok canım! Ne o öyle iş görüşmesine gider gibi. Çizgili bir şey giyeyim. Tamam, beyaz üstüne lacivert-mavi ince çizgili.* İtina ile ütülüyorum. *Ben neden gömlek giyiyorum ki? En son aldığım sarı tişörtü giysem ya.* Bu kez ütülenme sırası onda. *Bana ne oluyor? Bu elimin ayağımın dolaşması niye? Ya bu içimdeki tatlı ürpertiye ne demeli? Yeni aldığım parfümün ambalajını açtığımı, kokusunun genzime doluşu ile anlıyorum. Parmaklarımı saç jölesinin içinde yakalarken, oğlum Sedat nedir bu hallerin? Alt tarafı evli barklı bir okul arkadaşınla görüşeceksin, kendine gel* diyorum. Yanlış bir şey yapmadığım hissi benliğimi sarmış vaziyette ayna karşısında birkaç konuşma denemesine hazırım. "Merhaba Serpil, nasılsın? Ben de iyiyim, gördüğün gibi". *Ellerimi göğsümde*

kavuştursam mı yoksa dizlerime mi koysam? Yok, sağ elim çenemde olsun, sol elimde alttan onu desteklesin.

Beklenen vakit... Ekranda Serpil. Resmini olduğu gibi yansıtıyor. Hafif kilo ona yakışmış. Giydiği uzun kollu siyah bluzun üzerine dökülen saçları okuldayken iki örgülü haliyle "deh dıkıdık dıkıdık" diye onları ne çok çektiğimi anımsatıyor bana hemen. Siyah kakülleri gözlerini hafifçe örtüyor. Makyajı abartısız. Hani methedilen o üç ses var ya; su, para ve kadına ait olan. Serpil'in sesi, oradaki övgüye tam anlamıyla layık. Kendilerine hakim olamayıp nerede duracaklarını bilemeyen bakımlı elleri, sahiplerinin heyecanını alenen ilan ediyor. Özenle hazırlandığı hissetmemek imkânsız. Arka planda görülen yerlerin düzgünlüğü biraz önce yaptığım 'oda toplama operasyonu' gibi sırtmıyor. Üzerlerinde tertipli bir kadın eli olduğu belli. Benim ne kadar değişmiş olduğumu, resmimden daha yakışıklı göründüğümü söylemesi gurur ve mutluluğun egomu sırayla ziyaret etmelerine sebep oluyor. Akreple yelkovanın hızına yetişmek ne mümkün? Hani siz değil miydiniz geceyle sarmaş dolaş olan? Zamanın su ile neden özleştirildiğini şimdi anlıyorum. Sanal da olsa yüz yüze sohbetimiz önceleri biraz tutuk gidiyor; ama saatler geçtikçe okuduğumuz kitaplardan dizilere, sinemadan tiyatroya dalgalanıyoruz Bu sene kültürel faaliyetlerde bulunmadığımı söyleyince ben de ona gittiklerimi en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum. Komik şeylere öyle bir gülüşü var ki. Hani "güldükçe yüzünde güller açıyor" denilenlerden biri de bence o. İnsanı alıp götürüyor bulutların üstüne. Midemdeki kelebeklerin pırpırları artık kalbimin atışlarına uyum göstermekten vazgeçip özgürlüklerini ilan ediyor. Zil sesi duyuyorum bir ara.

- Kapı çalıyor galiba
- Hı, evet. Annem açar şimdi, babam gelmiştir.
- Hepiniz bir arada mı oturuyorsunuz?
- Yok canım, eşim burada olmadığından şimdilik annemlerdeyim de.

Günler günleri kovalıyor. Artık sadece akşamlar için yaşıyorum. Saat sekiz ile on dokuz arası meğer ne uzunmuş, gecelerse ne kısa... Onun için düş almalar. Özenli giyinmeler. Neler anlatayım da güldüreyim diye öğle tatillerinde araştırma yapmalar. Bu arada her gün sanal gül demetleri yollamayı da ihmal etmiyorum tabii. Yani hayatım artık ona endeksli. İkimizin hoşlandığı şeyler aynı. Yemek zevkimiz bile. Kimselerin sevmediği kereviz, bizim favori yemeğimiz. En sevdiği rengi sordum geçen gün; sarı demesin mi? Tuttuğumuz takımın bile aynı olduğunu söylememe gerek var mı? Espriler, anılar gırla gidiyor aramızda.

- Hatırlıyor musun? Beşinci sınıftaydık. Dersteyken bir öğrenci geldi. Öğretmenimize "ben 1-C den geliyorum. Sizin sınıfta Sedat diye bir ağabey varmış. Kardeşi sınıfa çiş yaptı da. Öğretmenim onu çağırıyor" demişti.

- Nasıl hatırlamam? Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü, sanki altına kaçırın kardeşim değil, bendim.

Ona bakıyordum sürekli. Gözlerinin gözlerimin içinde olduğunu hissederek. Üzerinde *bu akşam ne giyecek?* Diye merak ettiğim her gün rengi değişen bluzlar. Saçı bazen açık bazen toplu... Giysisinin rengine göre değişen küpeleri de dikkatimden kaçmıyor. Arada bir iki dakika izin alıp su içmeme, tuvalete gitmek zorunda kalmama çözüm bulmalıyım diye düşünüyorum. O, suyunu bir güzel hazırlıyor önceden. Çayını kahvesini de annesi bırakıyor masasına. Annem gözümde canlanıyor o an. *Şimdi hayatta olsaydı aynısını yapmaz mıydı benim için?* Diye iç çekerek. Herkesin yaşayamayacağı bir aşka şahit olmuştum küçüklüğümünden itibaren. Bugün *onların ki gibi olmayacaksa hiç olmasın* dediğim aşk kavramımın temel taşları, annemle babam tabii ki. "Şafak kaç?" ne önemli bir sorudur; ama askerdeyken aldığım iki acı haberle beni hiç ilgilendirmedim. Babamı toprağa verdikten sonra vatan borcunu ödemek için doğuya gittiğimde annemin vefat haberini aldığım günü unutamamam bir türlü. Ardımda bıraktığım nişanlığa benden çok aşık olan annem... İyi ki askerdeyken terk edildiğimi görmedi. Yoksa bana uygun

diye bulup beğendiği benim de sonradan sevdiğim, gelecek hayalleri kurduğum kızın yaptıkları onu ne çok üzerti. Hele boyumun kısalığını bahane ederek ayrılması...

- Çok şanslısın annen yanında olduğu için. Onların bir nefesi olsa yeter. Keşke benimki de hayatta olsaydı. Bak ne diyeceğim; bir gün dışarıda buluşalım mı? Ne dersin?

Bu teklifimi bekliyor gibi hemen cevap verdi.

- Olur, ben seni arar söylerim.

Ertesi akşam içeceğim suyu yanıma alıp termosu da doldurarak bilumum çay ve kahve çeşitlerini masanın üstüne yığdım. Böylece dakikalardan tasarruf etmeye çare bulmuştum. İşte hazırım, son bir kez aynaya bakış. *Yakışıklısın oğlum Sedat vesselam.*

Yok! Yok! Neden açmıyor ki? Telefonunu vermediğinden arayamıyorum da. Bir şey mi oldu? Acaba hasta mı? Kocasını mı geldi yoksa? Onu kıracak bir şey yapmış olabilir miyim dün akşam? Yarım saat kadar ekran karşısında durup internetten mesaj yollayacakken çalan telefonum,

- Kusura bakma. Biraz üşütmüşüm, yatıyorum. Daha sonra görüşürüz.

- Olur, geçmiş olsun, sen iyileş de önemli değil yine görüşürüz. Kendine iyi bak Serpil.

O gece çok tatsız. Hiçbir film, hiçbir oyun beni oyalayamıyor. Sayısız mail atıyorum ona. İyileşir iyileşmez görüşelim, n'olur yarın akşam bir dakika da olsa yüzünü göreyim ekranda diye. Daha önce yaptıkları maratonun acısını çıkarırcasına rölantide olan akrep ve yelkovan, hınçlarını doya doya alıyorlar benden. Hazırladığım bütün çay ve kahveleri o sinirle içtiğimden mi ne hiç uykum gelmediği gibi tuvaletle de yıllardır olmadığım kadar yüz göz oluyorum. Duş almak, koyun saymak, kitap okumak... Faydasız. Bedenim burada eziyet çekmekteyken aklım ona aldırmağısızın firarda. Şu gizli numarayı da kim çıkardıysa...

Sabah işe gidiyorum zar zor. Gecemin matemi yüzümde. Çalışmak ızdırıp. Yorgun, üzgün bir de onu merak ederken... Akşam hevesle açtığım ekran bomboş. Maillerim cevapsız. Birbirinin aynı gecelerin sayısı artmaya başladıkça çıldırmak an meselesi. Bir de beni arkadaşlıktan çıkardığını ve duvarını kapattığını anlayınca... Artık hiç çalışmıyorum. Elim ayağım tutmaz oldu. Yaptığım yanlış işlere bakıp hayretler içinde kalan müdürüm, yıllık iznimi kullanma isteğimi olumlu karşılıyor.

Günlerdir evdeyim; ama kapanda gibi hissediyorum kendimi. "Duvarlar üzerime geliyor" diyen kimsesiz yaşlılara gülmemin ceremesi bu olmalı. Sanırım iyileşmiştir. *Mutlaka eşi geldi, o yüzden böyle davranıyor* diye düşünüp *bari profil resmine bakayım* diyorum; ne gezer? Kendi fotoğrafının yerine koyduğu kedisi Pamuk melül melül bakıyor bana. *Memlekete mi gitsem acaba? Yok, onun nefesinin karışmadığı havada yaşayamam ben artık. Bundan sonra ben bir ölüyüm.* Onun için yaşadığımı, bu sabah aynaya gözüm çarpınca anladım. Uzamış sakallarım, gözlerimin altında oluşan koyu renk halkalar... Bayağı da zayıflamışım gibi geldi. *Dışlerimi en son ne zaman fırçalamıştım?* Dışarıya hiç çıkmıyor, kapıcıya aldırıyorum lazım olanları. Onun soru yüklü gözlerine katlanarak. Bir ümitle bilgisayarın başına geçiyorum belki telefonuna ulaşacağım ortak bir arkadaş bulurum diye. Hoş, böyle bir şeyden bahsetmemişti ama... Oturduğunu söylediği semti ev ev, daire daire gezsem bulur muyum onu acaba?

Telefonum çalıyor. Yaşlı bir kadın sesi...

- Evladım, seni aramak zorundaydım. Kusura bakma. Bir anne olarak bunu yapmalıyım diye düşündüm. Ben Serpil'in annesiyim. Numaranı Serpil'in telefonundan gizlice aldım.

Şaşkınlık ve telaşla soruyorum,

- Teyzeciğim, Serpil nasıl? Niye beni aramıyor? Onu kızdıracak bir şey mi yaptım? N'olur söyleyin

- Yok yavrum, o da sana çok bağlandı. Her akşam saatler önceden hazırlanmamızı bir görseydin. Şimdi sana söyleyeceklerime şaşıracaksın. Belki de bizimle hiç görüşmeyeceksin bir daha.

Şaşkınlığım git gide artarken içimi saran sevince kötü bir haber alacağım hissi baskın çıkıyor.

- Neden görüşmeyeyim? Hemen anlatın teyzeciğim.

Karşımdaki kadının nefes alıp verme sesleri, telefonun dışından bile duyulacak kadar hızlandı.

- Evladımın gözümün önünde erimesine dayanamıyorum. Düğünden sonra balayına giderlerken kocasının kullandığı araba kaza yaptı. Kurtuldular; ama yavrum bir yıldır kötürüm. Eşinin hemen boşanma isteğini hazmedemeyen kızım, ayrılmayı reddederek onu süründürmek istedi. Bir de onun imam nikâhıyla evlendiği kadınla resimlerini görünce...

- Vay adi adam!

- Adi lafı hafif kalır yavrum. Kitapları, bilgisayarını ve kedisi... Serpil'imın dünyası bir yıldır onlar işte. Babasıyla ben kendimizi ona adadık ama ne fayda... Ta ki seninle karşılaşınca kadar... Kızımızın o günden itibaren yüzü güldü. Yaşama sevincini sen geri getirdin yavrum. Hayata döndürdün onu. Bu yüzden sana minnettarız. Ekranı kapadıktan sonra bütün gece seni, konuştuklarınızı anlatır, ertesi gün yine anlatırdı.

Kalp atışlarımın giderek artmasına engel olamıyorum. Şu anda pencereyi açıp haykırmak, haykırmak istiyorum yılların suskunluğunu yok etmek istercesine...

- Beni o kadar sevindirdiniz ki teyzeciğim. Şu anda öyle mutluyum ki.

- Kızım da çok mutluymuş yavrum; sen onunla dışarıda görüşmek isteyinceye kadar. Böyle bir şey olacağını daha önce hissedip “elimden bir şey gelmez anne, söyleyemem bunu ona” diyerek ipleri kopardı seninle. Onu tekerlekli sandalyede görmeni istemediği için normal bir sandalyeye oturtmamıza can atan kızım, günlerdir yatıyor. Yanından hiç ayırmadığı kedisine bile dönüp bakmaz oldu. Boğazından lokma geçmiyor. Sadece ekrandaki fotoğrafına bakıp duruyor. Artık ben de dayanamayıp seni aradım evladım. İşte durum böyle.

“Hemen adresinizi verin teyzeciğim” derken portmantodan aldığım paltoma bir kolumu sokmuşum bile. *Akreple yelkovan sizinle işim olmaz artık; ister dörtnala koşun, isterseniz kaplumbağa hızıyla yol alın. Bana ne!* Düşüncesi zihnimden geçerken

